

Arrest

nr. 269 667 van 14 maart 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 2 december 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, van 17 januari 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 oktober 2018 dient de verzoeker, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 17 januari 2019 wordt deze aanvraag ongegrond bevonden. Dit is de thans bestreden beslissing, deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.10.2018 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

D. D., N. (...) R.R.Nr: xxx

Geboren te K. (...) op (...)1977

Nationaliteit: Kameroen

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Overwegende dat na onderzoek door onze arts-adviseur (zie gesloten omslag, verslag dd. 14/01/2019), zij concludeerde dat de medische elementen die aangehaald werden door betrokkene niet weerhouden kunnen worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan D.D., N. (...) te willen overhandigen.

(...)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de nota met opmerkingen werpt de verweerder volgende exceptie op:

“De in casu bestreden beslissing werd genomen op 17.01.2019 en op 05.02.2019, per aangetekende zending, aan verzoeker ter kennis gebracht.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat die aangetekende zending nooit werd ontvangen en aldus ongeopend aan het Bestuur teruggezonden.

Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij stelt dat de bestreden beslissing hem nooit werd betekend.

Verder dient opgemerkt te worden dat zowel in het de verweernota d.d. 13.11.2019 inzake de bijlage 13quiquies van 10.10.2019 als het daaropvolgend arrest van de Raad met nr. nr. 233.522 van 03.03.2020, melding werd gemaakt van de ongegrondheidsbeslissing 9ter van 17.01.2019, de aangetekende zending van die beslissing d.d. 05.02.2019 en het feit dat hiertegen geen beroep werd ingesteld. Verzoeker kan aldus niet voorhouden geen kennis te hebben van de beslissing die door het Bestuur genomen werd aangaande zijn vijfde medische aanvraag conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont verder geen begin van overmacht aan m.b.t. de laattijdige indiening van huidig schorsings- en annulatieberoep tegen de ongegrondheidsbeslissing inzake zijn vijfde aanvraag 9ter.

Overeenkomstig artikel 39/57 §1 van de Vreemdelingenwet moet het in artikel 39/2 van de wet bedoelde beroep worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing werd verzoeker op 05.02.2019, per aangetekende zending ter kennis gebracht waardoor de beroepstermijn op 08.02.2019 begon te lopen (postdatum + drie dagen). Zodoende was zondag 10.03.2019 (en derhalve maandag 11.03.2019) in casu de laatste dag om het verzoekschrift in te dienen, terwijl verzoeker zijn verzoekschrift slechts heeft ingediend op 01.12.2021, zijnde aldus ruimschoots na de termijn van 30 dagen waardoor huidig beroep laattijdig is ingesteld en het beroep onontvankelijk is ratione temporis."

3.2. Ter terechtzitting wijst de waarnemend voorzitter de verzoeker op de opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid *ratione temporis* in de nota met opmerkingen van de verweerder.

Overeenkomstig artikel 39/57, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing worden ingesteld met een verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het beroep gericht is.

De beroepstermijn, bepaald in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet, is van openbare orde en moet strikt worden toegepast. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

Artikel 39/57, § 2, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De in paragraaf 1 bepaalde beroepstermijnen beginnen te lopen :

1° (...);

2° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij aangetekende brief of bij gewone brief, vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst;

3° (...);

4° (...).

(...)"

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 19 oktober 2018 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet indiende. De verzoeker gaf in het kader van deze aanvraag als woonplaats (...) te Wilrijk op. De bestreden beslissing dateert van 17 januari 2019. Per aangetekende brief van 5 februari 2019 maakt de stad Antwerpen deze beslissing aan de verzoeker over op het adres te (...), Wilrijk, zoals de verzoeker had opgegeven in zijn aanvraag. Dit aangetekend schrijven werd niet afgehaald. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoeker in het kader van zijn machtigingsaanvraag van 19 oktober 2018 aan de verweerder een adreswijziging heeft meegedeeld.

Overeenkomstig artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet begint de beroepstermijn te lopen vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd. Het is daartoe niet vereist dat de aangetekende brief aan de betrokkene persoonlijk wordt overhandigd, noch dat de betrokkene die brief afhaalt indien hij afwezig was op het ogenblik van de aanbieding. Zodoende begint de beroepstermijn te lopen vanaf 8 februari 2019.

In zijn verzoekschrift betoogt de verzoeker dat de thans bestreden beslissing niet aan hem werd betekend zodat de beroepstermijn geen aanvang nam en het huidig beroep werd ingesteld binnen de wettelijke beroepstermijn.

Ter terechtzitting gewezen op de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep in de nota met opmerkingen van de verweerder repliceert de raadvrouw van de verzoeker dat de *dominus litis* het administratief dossier is komen inkijken op de Raad en dat hij de aangetekende brief, waarmee de bestreden beslissing zou betekend zijn, niet in het administratief dossier heeft kunnen terugvinden.

Hierop wijst de waarnemend voorzitter ter terechtzitting op het stuk dat de verweerder bij zijn nota met opmerkingen heeft gevoegd en waaruit blijkt dat de bestreden beslissing per aangetekend schrijven van 5 februari 2019 werd verstuurd naar het adres dat de verzoeker in zijn machtigingsaanvraag van 19 oktober 2018 had opgegeven.

De raadvrouw van de verzoeker kijkt het bij de nota gevoegde stavingstuk ter terechtzitting in en geeft vervolgens aan dat “*de Raad erover zal oordelen*”.

Uit de voorliggende gegevens blijkt dat de bestreden beslissing aan de verzoeker op rechtsgeldige wijze werd ter kennis gebracht met een aangetekende brief van 5 februari 2019. Een tegenbewijs, zoals bedoeld in artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, wordt niet geleverd. De verzoeker toont evenmin enige situatie van overmacht aan.

Het verzoekschrift dat werd verzonden met een aangetekende brief van 2 december 2021 is dan ook manifest buiten de wettelijke beroepstermijn van dertig dagen (*cf.* artikel 39/57, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet) ingediend.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid is gegrond.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat het beroep niet-ontvankelijk is *ratione temporis*. Deze vaststelling volstaat om het beroep te verwerpen.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE